

Leo Trotskij: Skamligt!

(18 december 1936)

[Denna artikel skrev Trotskij medan han satt i husarrest i Norge. Han tvingades skriva den i hemlighet och hade aldrig möjlighet att korrekturläsa den, utan artikeln smugglades ut ur Norge. Artikeln är en svidande vidräkning med de anklagelser som riktades mot de åtalade i den första Moskvarättegången, inklusive Trotskij själv. Översatt från engelska, **Writings of Leon Trotsky (1936-36)**, New York: Pathfinder, 1977, s 489-500. Översättning Göran Källqvist.]

Den rapport som advokat Rosenmark (vem döljer sig bakom detta namn?) har skrivit om den första Moskvarättegången är ett av de uslaste dokument som någonsin har givits ut. (Rapporten publicerades i *Cahiers des Droits de l'Homme*, 15 november 1936.) Denna ärevördiga tidskrift fläcker för alltid ner det franska Förbundet för mänskliga rättigheter, vars namn under dessa omständigheter låter som ett hån.

Under en rad år förberedde, övade och genomförde Stalin och GPU en blodig, juridisk fars i Moskva. Förberedelserna av rättegången förkunnades i stora drag av mig och många andra i pressen – inte bara långt innan rättegången själv, utan till och med före mordet på Kirov.¹ Under de senaste åtta eller nio åren har jag och många andra dessutom avslöjat de viktigaste stegen i dessa förberedelser i pressen, i synnerhet de olika sätten att tvinga fram ”bekännelser”.

Det finns dussintals personer utomlands, inte minst den franska rådspresidenten Leon Blum, som i sin ägo har ovedersägliga edliga intyg och material som kan kasta ljus över GPU:s brottliga verksamhet. De två huvudanklagade, min son och jag, befinner sig utomlands. Dessa fakta existerar inte för Rosenmark och hans anhang. De lutar sig enbart på GPU:s skriftliga dokument, det vill säga på dokumenten från de som har organiserat det juridiska mordet. De verkar imponeras av Vysjinskij's anklagelseakt, som överträffar Fouché i tarvlighet men inte i skicklighet.²

För att bevisa sin ”objektivitet” citerar Rosenmark bödelns vagnslast av grova förolämpningar mot sina offer, och beklagar sedan djupt med ett vänskapligt och milt tonfall hans bristande lugn. Precis som resten av GPU:s djävulska skattkammare, avslöjar detta enda ord det dubbelspel, hyckleri och den Tartuffism som kännetecknar Rosenmarks ”sakkunskap”, oavsett vilka motiv som vägleder honom. På samma gång som Rosenmark avslöjar att personer som Caesar Borgia, Fouché och deras anhang saknar lugn, så upptäcker han vissa fördelar hos dessa personer, till och med i jämförelse med den demokratiska rättvisa som han angriper.

---

1 1 december 1934 mördades politbyråmedlemmen och ledaren för Leningradorganisationen **Sergej Kirov** av en ung desillusionerad oppositionell kommunist. Hemliga polisen GPU kände till attentatsplanerna, men gjorde trots det inget för att förhindra dem. Mordet användes som förevändning för att öka förföljelserna mot alla oppositionella, och då speciellt ”trotskisterna”. Mordet blev inledningen på den utveckling som så småningom skulle leda till Moskvarättegångarna.

2 **Andrej Vysjinskij** (1883-1954) var åklagare under Moskvarättegångarna. Var ursprungligen högermensjevik, men anslöt sig till bolsjevikerna 1920. Blev sedermera diplomat och sovjetisk utrikesminister 1949-53. **Joseph Fouché** (1763-1820) var medlem i det franska konventet mellan 1792-95, och var ökad för sin skoningslösa effektivitet, sitt system med spioner och sina politiska intriger.

”Låt oss samtidigt”, skriver denna lysande försvarare av Mänskliga rättigheter, ”notera en lovvärd egendomlighet i den ryska rättegångsordningen: Trotskij, som inte var närvarande, dömdes inte för ohörsamhet, som jag tror att han skulle ha blivit i alla andra länder i världen. Domstolen föreskrev bara(!!!) att han, om han visar sig på sovjetiskt territorium, ska arresteras och ställas inför rätta.”

Med dessa rader dömer Rosenmark mig – i förbigående – till döden ”för ohörsamhet”. Enligt honom skulle så bli fallet i samtliga länder i världen.

Men GPU:s domare krävde bara att jag skulle arresteras, en ”lovvärd egendomlighet”. Så bedrövligt klumpig denna cynism är! Det är uppenbart: för vår rättvisans försvarare är de vänskapliga förebråelserna mot Vysjinskij språk bara ett rättfärdigande av de brott som har begåtts och följaktligen av förberedelserna av nya brott av samma slag.

”Trotskij, som inte var närvarande” - vår Tartuffe använder medvetet detta torra uttryck för att dölja obehagliga fakta: Trotskij undvek inte rättegången; han utvisades från Sovjetunionen för längesedan, han har berövats sitt sovjetiska medborgarskap; ingen kallade honom till domstolen. Anklagelseakten lades fram så sent att Trotskij inte kunde framträda under rättegången. Efter domen, som fälldes på ett överrumplande sätt och liknade ett knivhugg i ryggen (här har vi ytterligare en ”lovvärd egendomlighet”), vågade inte regeringen i Moskva kräva att Trotskij och hans son Sedov skulle utlämnas. Varför inte? Varför krävde inte regeringen – som om vi ska tro Pritt och Rosenmark och deras gelikar hade så många bevis – varför krävde den inte att Trotskij skulle utlämnas, antingen före eller efter rättegången? Enligt vad talesmannen för Mänskliga rättigheter själv sa, skulle ju vilket annat land som helst ha dömt Trotskij till döden på grundval av de framlagda bevisen. Hur ska vi förklara denna fega ”egendomlighet” från Stalins, Jagodas, Vysjinskij och de andra förfalskarnas sida? Enkelt: anklagelsernas egna motsägelser gör att ”bekännelserna” fullständigt faller samman. Byggnadsverket klarar inte av ens den minsta fritt kritiska undersökning.

Moskvarättegångens riktades helt och hållet mot Trotskij. Det är uppenbart för varje person som kan tänka politiskt. Stalin har inte tagit på sig ansvaret för brödradorden på Zinovjev, Kamenev och de andra därför att han egentligen behövde döda dem. Zinovjev och Kamenev var tillräckligt tillintetgjorda och förlamade av sina bekännelser och fängelsevistelser. Zinovjevs och Kamenevs kroppar var bara pinnar på den stege som skulle göra det möjligt att komma åt Trotskij. Och om Stalin inte har bestämt sig för om han ska kräva att få Trotskij utlämnad, om han ska vidta den sista praktiska åtgärd som är den enda som i hans ögon rättfärdigar rättegångarna i Moskva, Novosibirsk och alla de andra ställena, så är det på grund av att inte en enda offentlig domstol – tvärt emot Rosenmarks upprörande påstående – i något land skulle gå med på Stalins krav. Trotskij och hans son har i sin ägo ovedersägliga bevis på att samtliga anklagelser är falska. Genom sin omfattning och kontinuitet gick det inte att använda Trotskij's personliga arkiv i något lumpet sammanhang.

När jag, i samband med att jag vidtog rättsliga åtgärder mot de förtalande norska fascisterna och ”kommunisterna”, försökte visa en del av dokumenten offentligt, tvingade Stalin den norska regeringen att ge förtalarna immunitet. Förutom denna överenskommelse, beordrade han sina agenter att stjäla mina arkiv i Paris. Vi upprepar: hela operationen var beroende av överraskningseffekten. Skaka om hela världen med hjälp av överrumpling och enorma förfalskningar; förinta Trotskij; gör det svårt för honom att försvara sig; och ge vännerna Pritt och Rosenmark i uppgift att urskulda och försköna detta avskyvärda arbete med hjälp av ”objektiva och rent juridiska” överväganden.

Pritt, Rosenmark och deras gelikar är beredda att göra vad som helst. Med hjälp av deras oärliga samarbete försöker Kreml gradvis förbereda de ”demokratiska ländernas” allmänna opinion på att fysiskt tillintetgöra de personer som byråkratin betraktar som oförsonliga fiender till dess privilegier, maktövertagande och ruttenhet.

Rosenmark tvekar inte att helt lugnt påstå att vilken annan regering som helst skulle ha dömt min son och mig till döden, eftersom det hade framkommit bevis under Moskvarättegången på att jag hade organiserat terrorattacker i samarbete med Gestapo. Var och en som känner till det allra minsta om revolutionens historia och om människans psykologi, och särskilt de inblandade personernas bakgrund, kan utan vidare inse att det finns tusen gånger större anledning att anta att Rosenmark och Pritt står i stalinismens tjänst än att för en sekund anta att Trotskij skulle kunna vara allierad med Gestapo. Det är något som Förbundet för mänskliga rättigheter aldrig kommer att kunna bevisa för någon.

Jag har aldrig tidigare hört namnet Rosenmark. Det sägs att han är en skicklig borgerlig politiker. Jag vet inte på vilket sätt han var speciellt lämpad att vara moralisk och juridisk auktoritet i en så historiskt viktig angelägenhet. Det är möjligt att Rosenmark – till skillnad från Pritt, som alltid lyckas visa sig när och var han än behövs – är en inskränkt bracka som är fullständigt okunnig om revolution och kontrarevolution, om psykologin hos en kämpande revolutionär, och om den termidorianska byråkratins metoder, som till och med har glömt bort den stora franska revolutionens historia, som inte förstår att de ryska motsvarigheterna till Fouquier-Tinville³ och Fouché tekniskt definitivt överträffar sina franska förebilder, och att de under lång tid har arbetat för byråkratins totalitära regim, som inte längre har något gemensamt med proletariatets diktatur. Det är möjligt – och till med troligt – att Rosenmark inte förstår någonting om dessa frågor. Men varför har han tilldelats en uppgift som är alltför tung för hans axlar? Och det är frågans kärnpunkt: varför har de skyndat på att med en sådan ”genial otålighet” trycka hans skandalösa rapport längst fram i Förbundet för mänskliga rättigheters bulletin? Sådana förhastade handlingar görs inte av en slump. Vi drar oundvikligen slutsatsen att vi står inför en mycket allvarligare skavank än bara en inskränkt brackas slagfärdighet multiplicerad med juridisk ynklighet.

Den grundläggande lögn på vilken soppan i Moskva grundar sig (och följaktligen också Rosenmarks och hans anhangs ”fackkunskap”) är att det juridiska hopkoket, som hursomhelst inte klarar av en undersökning av en ärlig kritiker, inte på något sätt hänger samman med den historiska och politiska situationen, inte innehåller någon mänsklig psykologi, och så att säga neutraliserar den kemiskt. Kirov mördas. Man misstänker en grupp personer. Först håller de tyst. Sedan ångrar de sig och erkänner de mest avskyvärda brott. Domen grundar sig på de anklagades frivilliga bekännelser. Det är den officiella förklaringen.

Detta är helt igenom lögn och bedrägeri. Det saknar hållbara argument.

Rosenmark analyserar inte Moskvarättegångarnas historia utifrån välkända historiska fakta, och inte ens på grundval av Moskvaregeringens akter och officiella dokument.

Trots alla hinder banar sig sanningen fram. Hela rättegången grundar sig på bekännelser som är förvånande enkla och vimlar av psykologiska motsägelser. För att kunna förstå värdet av dessa

---

3 **Antoine Fouquier-Tinville** (1746-1795), fransk revolutionär politiker som var offentlig åklagare vid den revolutionära domstolen 1793-94. Han blev senare halshuggen med giljotin.

standardiserade ”bekännelser” från GPU:s ”skyddslingar”, måste man först analysera de standardiserade politiska kapitulationer, som ”bekännelserna” är resultatet och en direkt följd av. Kapitulationernas historia sträcker sig tretton år bakåt i tiden, och de ”mänskliga” dokumenten skulle fylla upp dussintals böcker. Rosenmark har naturligtvis inte den minsta aning om detta viktiga faktum, som dominerar hela atmosfären i Sovjetunionen och i synnerhet domstolarna.

Innehållet i bekännelserna går inte på något vis ihop med ett ”brott”, oavsett om det är begånget eller ej. De motsvarar istället regeringens olika behov. Det är därför de offentliga bekännelserna har en rent rituell och standardiserad karaktär. Deras enda politiska innebörd är att lära alla att tänka, eller åtminstone uttrycka sig, likformigt. Men just av denna anledning har ingen av de berörda personerna tagit ”botgöringen” på allvar. Bekännelserna är inga verkliga bekännelser utan en överenskommelse med byråkratin. Ett bevis på detta är att I N Smirnov – en av de ärligaste och uppriktigaste män som finns – under loppet av några veckor 1929 gjorde flera utkast till bekännelser som stod i skriande motsättning till varandra. (Texterna publicerades i *Oppositionsbulletinen* på den tiden.) Jag måste tillägga att nästan samtliga bekännelser från den termidorianska perioden (och det finns tiotusentals av dem) hade ett enda syfte, nämligen att angripa mig personligen. För att få komma tillbaka till den stora byråkratiska familjens trygga sköte, eller åtminstone få rätt till ett stycke bröd, tvingades varenda oppositionell, halv-oppositionell eller till och med vanlig medborgare att ständigt förkasta trotskismen och fördöma Trotskij. Ju mer uppseendeväckande fördömandena var, desto större chans hade de att lyckas. För dem har bekännelser och fördömanden blivit som en kyrklig ritual. På detta sätt har politiska bekännelser röjt vägen för sin oundvikliga konsekvens – juridiska bekännelser.

Jag upprepar, när jag skriver dessa rader befinner jag mig i klorna på den norska ”socialistiska” regeringen. Jag tvingas därför begränsa mig till de viktigaste fakta.

Jag ber läsaren att ta hänsyn till att jag inte har haft möjlighet att läsa igenom och rätta det jag har skrivit.

Vi måste särskilt betona följande punkter:

1. Det stämmer inte att ”alla sexton anklagade” har erkänt sina brott. Det var inte sexton anklagade som gjorde ett och samma brott, eller ens misstänktes för ett likartat brott. I själva verket hade de sexton män som satt på de anklagades bänk valts bland hundratals, tusentals, ”kandidater”. Bara de som hade visat sig lämpliga att fylla sin anvisade roll fick överhuvudtaget chansen att uppträda inför domstolen. (Se angående detta den *Röda boken*.)
2. Utnyttjade GPU medicinska eller kemiska tvångsmetoder? Jag vet inte. Men vi behöver inte spekulera om det. Det räcker att känna till fakta, personer och omständigheter för att inse hur de anklagade kunde tvingas att sätta repet runt sin egen hals. Det fanns inte en enda oppositionell eller trotskist bland de anklagade. De anklagade hade alla redan kapitulerat tidigare, det var personer som redan hade erkänt vid många tillfällen, och i sina bekännelser hade de anklagat sig själva för de mest skamliga handlingar och lägsta instinkter, det var personer som hade av sagt sig alla politiska uppfattningar, alla orsaker att leva, all personlig värdighet. (Jag talar givetvis inte om de verkliga provokatörer som försvunnit i GPU:s klor.) Under flera år hade dessa demoraliserade och moraliskt knäckta före detta revolutionärer kastats fram och tillbaka mellan liv och död. Krävdes det fortfarande narkotika? Själva tanken (som

Rosenmark tar ansvar för) att dessa människor hade drivits av maktbegär är absurd. Det var länge sedan de hade givit upp tanken på makt. Tanken att dessa människor, som hade av sagt sitt program, sin fana, sin personliga värdighet, som vid många tillfällen offentligt hade kletat ner sig med förödmjukelser och förtal, att de kunde hoppas att gripa makten med hjälp av politiska mord är en idiotisk politisk tanke.

Nej, under rättegången ljög de anklagade på samma sätt som de hade gjort tidigare i oräkneliga bekännelser. GPU tog god tid på sig för att dra alltmer fullständiga ”bekännelser” ur sina offer. Idag erkände ”A” ett litet ”faktum”. Om inte ”B” erkänner samma sak, så antyder det att alla hans tidigare bekännelser och förödmjukelser var ”lögnar” (Stalins favoritord – Stalin, ”uppriktighetens” förkämpe). ”B” skyndar sig att erkänna samma sak som ”A” har erkänt, och till och med lite mer. Och nu är det ”C:s” tur. För att undvika alltför uppenbara motsägelser, får de om de så önskar möjlighet att utveckla sitt tema gemensamt. Om ”D” vägrar att gå med på detta riskerar han att bli av med alla chanser att rädda sig. Så för att bevisa sin goda vilja överträffar han alla de andra (läs om Reingolds stammande och hysteriska bekännelser). Och nu måste alla de andra jämka samman sina lögnar med ”E:s” lögnar... Det djävulska spelet fortsätter. De anklagade sitter inom lås och bom. GPU har inte bråttom. GPU har mausexgevär. I sin *Les Creatures* har Jules Romains visat hur det, utan att ha någon ”idé” eller något ”tema”, går att skriva ett verkligt poetiskt verk genom att utgå från en lek med ord. GPU fungerar så. Dessa herrar har varken tillgång till fakta eller en komplett plan, utan kokar ihop sin soppa genom att leka med ”bekännelser”. Om den ena eller andra av bekännelserna slutligen inte passar, så stryks den helt enkelt som en onödig hypotes. Dessa ”kreatur” har inga hämningar.

Från tid till annan friger de tillfälligt sina offer, för att återge dem vaga förhoppningar. Vid första bästa tillfälle arresteras de befriade igen. Genom att på detta sätt kastas mellan hopp och förtvivlan blir dessa personer så småningom en skugga av sitt forna jag.

Men det är inte slut med det. För alla av dem kommer ögonblicket då de börjar göra motstånd. Nej, de kan inte förneka sig själva så mycket. I detta läge skjuter GPU de mest motsträviga.

Samtidigt skriker pressen samfällt mot ”förrädarna”, ”kontrarevolutionärerna”, ”imperialistagenterna”, och så vidare. Fångarna har bara tillgång till Stalins press. Fysisk tortyr? Jag tror inte det. Tortyr i form av förtal, osäkerhet och skräck bryter ner de anklagades nerver lika säkert som fysisk tortyr. Och man måste tillägga de ständiga hänvisningarna till krigsfaran. Är du för fosterlandet (det vill säga för Stalin), eller mot fosterlandet? *Pravda* kallar till och med André Gides bok för ”ett sovjetfientligt vittne”. En mindre välkänd utlänning skulle för länge sedan ha behandlats som agent för Hitler. Vad kan man säga om de sovjetiska oppositionella? Gide visar hur de tvingade honom att skicka ett hyllningstelegram till Stalin och hur den hyllade författaren gjordes maktlös och... kapitulade. Vad ska vi då säga om GPU:s metoder? Är ni för Sovjetunionen (det vill säga Stalin) eller mot Sovjetunionen? Ni har naturligtvis ånrat er för länge sedan. Ni vet ju att ni inte är farliga för oss. Vi vill er inget illa. Men Trotskij fortsätter sitt fördärvliga arbete utomlands. Han fortsätter med sina dumma hjältedåd mot Sovjetunionen (det vill säga mot byråkratins allsmäktighet). Hans inflytande växer. Trotskij måste misskrediteras en gång för alla. Så ert problem löser sig själv. Om ni är för Sovjetunionen så kommer ni att hjälpa oss. Om inte, så var all er botgöring en lögn. I och med det annalkande kriget, tvingas vi i så fall att betrakta er som Trotskijs agenter, som fiender i landet. Ni måste erkänna att Trotskij har tvingat in er på terrorismens väg – Men ingen kommer att tro på

det! - Åh, den sidan av frågan tar vi hand om. Vi har Duclos och Thorez, Pritt och Rosenmark och deras gelikar. Har Trotskij tvingat in er på terrorismens väg eller ej? Den som svarade ”ja” var redo att låta sig utnyttjas ännu mer.

Genom att upprepa frågorna i all oändlighet kan svaren göras alltmer konkreta. Smirnov och Goltsman försökte stanna halvvägs, mellan ”terror i allmänhet” och mordet på Kirov.

Andra (men inte alla) gick längre. De som gjorde motstånd avrättades under de ”tekniska” förberedelserna inför rättegången. De män mot vilka våldet lyckades leddes fram på scenen, för att presenteras inför Pritts ögon i egenskap av en opartisk expert.

Går det att tala med rättskaffens personer om dessa ”bekännelser” och bortse från det faktum att GPU under flera år hade förberett och ”förhört” de anklagade med hjälp av periodiska kapitulationer, förödmjukelser, självförnedring, förtal och även repressalier? Bara fullständiga idioter kan blunda för dessa fakta.⁴

Påståendet att de anklagade erkände de fakta som band dem vid brottet oberoende av varandra är en tredubbel lögn. Det finns inga materiella bevis för bekännelserna. De anklagade hängav sig åt självanklagelser och summariska fördömanden. De var fullständigt livrädda för att anklagelserna skulle preciseras. Det är ingen slump, att så fort de anklagade styrkte sina egna bekännelser genom att försöka precisera tidpunkter och platser så hamnade GPU i bara alltför skriande motsägelser. Vad gäller de konkreta delarna av sina egna bekännelser, så sa de anklagade mot sig själva och varandra. Bara en liten del av dessa motsägelser belyses i den *Röda boken*, som får Pritt och Rosenmark att gnissla tänder.

Ska vi verkligen behöva återvända till Goltsmans bekännelser? Bland alla de anklagade från den äldre generationen, var det bara Goltsman som personligen ”träffade mig” och påstods ha fått ”terroristiska” instruktioner från mig. Det sägs att min son, Leon Sedov, ska ha varit mellanhand och ha organiserat mötet. Hans möte med Goltsman ska ha ägt rum på Hotel Bristol [i Köpenhamn]. Det är huvudpunkten i Goltsmans bekännelse.

Tyvärr! Min son har aldrig varit Köpenhamn. Att han inte reste dit 1932 går att bevisa ovedersägligt med hjälp av visa, telegram och uttalanden från mer än trettio personer av olika nationalitet och från olika politiska strömningar. Hotel Bristol, där mötet antas ha ägt rum, har inte funnits sedan 1917. Vad betyder då Goltsmans bekännelse?

Berman-Jurins, Frtiz Davids och Olbergs deklARATIONER är fulla av liknande absurditeter och dumheter. Men ändå anser försvararna av Mänskliga rättigheter (och GPU:s intressen) att jag förtjänar dödsstraff på grundval av dessa bekännelser. Hur djupt kan människor sjunka?

---

4 Dr Ciliga var en jugoslavisk revolutionär, som på grund av att han var oppositionell tillbringade flera år i GPU:s fängelser och förvisningsorter. Han berättar: ”Jag träffade en matros, som vid flera tillfällen hämtades från sin cell på kvällen och blev tillsagd att han skulle skjutas. Han fördes ut på gården, och sedan tillbaka till sin cell. 'Eftersom du är arbetare vill vi inte skjuta dig som en vitgardist. Som arbetare måste du bekänna ärligt...' Matrosen bekände ingenting, men efter denna tortyr blev han halvt galen. Då lämnade de äntligen honom ifred. Men de ber fortfarande honom bekänna sin konspiration mot Stalin.”

Historien om denna olyckliga matros är bara en enda episod ur boken om de anklagades bekännelser – och om deras anklagare och domare. Från att ha varit ett verktyg för revolutionen, har GPU blivit den sovjetiska aristokratins verktyg, Stalins personliga verktyg, om vilken Lenin 1922 varnade: ”Denna kock kommer bara att laga kryddstarka rätter.” - Trotskij's anmärkning.

Men oavsett hur skandalösa Goltsmans och andra bekännelser må vara, så är deras motsägelser och grova påhitt bara utsmyckningar som ska pryda väggarna på detta märkliga monument av lögner och misstag.

Hela anklagelseakten och bekännelserna rör sig om mordet på Kirov. Men planeringen av detta mord var ett led i kampen mot oppositionen. Komplotten mot Kirov organiserades av GPU i syfte att rikta ett slag mot zinovjevaternas organisation i Leningrad. Stalin, Jagoda och Kirov själv hade sin hand med i sammansvärjningen. Detta faktum bevisas bortom allt tvivel av rättegången mot Medved, GPU:s tidigare chef i Leningrad. Komplotten mot Kirov skulle bli en skenmanöver, den riktades i grund och botten mot oppositionen.

Stalin ville inte döda Kirov. Kirov ville inte bli dödad. Men Nikolajev, som var omgiven av provokatorer, tog sin roll på alltför stort allvar. Man tappade kontrollen över honom och han sköt innan GPU hade fått färdigt sitt hopkok (se min pamflett *Den stalinistiska byråkratin och mordet på Kirov*). Det som står där om förberedelserna av Moskvarättegångarna (både den första och de efterföljande) grundas på logiska slutsatser. Jag har avslöjat GPU:s planer månad för månad, år för år, steg för steg, i synnerhet sedan början av 1929. Det finns outplånliga spår av metodiska förberedelser i artiklar i den sovjetiska pressen, i intervjuer med Stalin och Molotov, i diverse ”antiterroristiska” uttalanden av Litvinov i Genève (apropå mordet på kung Alexander och Barthou), och i en hel rad andra dokument, deklARATIONER och förslag, som vid den tidpunkten verkade obegripliga men som nu klart avslöjar sin kriminella innebörd.

Sammanfattningsvis kan man säga att rättegångarna mot terroristerna har organiserats på grund av att Kirov mördades, men att mordet på Kirov var ”en olyckshändelse” under de feberartade förberedelserna av rättegångarna mot terroristerna.

Inställsamma smickrare som Pritt och Rosenmark anser det vara uteslutet att Stalins kyska GPU skulle kunna organisera rättegångar som bara var kriminella teaterföreställningar med rollerna bestämda redan på förhand. Däremot anser de det helt naturligt att oppositionen – som är en kommunistisk strömning med en lång tradition, erfarna medlemmar, ett genomarbetat program och en rikhaltig politisk litteratur – plötsligt och helt oväntat skulle göra en helomvändning och börja med individuell terrorism, som den alltid har fördömt som äventyrspolitik som inte kan leda någonstans. Denna strömning, som består av tusentals sympatisörer, lyckas genomföra denna otroliga helomvändning helt tyst, utan någon föregående diskussion, utan några deklARATIONER, utan någon kritik, utan inre stridigheter, utan någon terroristisk propaganda, utan att skriva någonting.

Men det är inte nog med det. Denna strömning, som i kampen för sitt program har visat sig förmögen till de allra största offer, upprättar band till Gestapo! Och de gör det på grund av ”maktbegär”! Som om det gick att gripa makten i Sovjetunionen med hjälp av Gestapo! Och hur kan man tillskriva detta ”maktbegär” till tiotusentals gräsrotsmedlemmar i oppositionen, medlemmar i ungdomskommunistiska organisationer, som har drabbats av ett aldrig tidigare skådat förtryck och umbäranden? Bara en inskränkt och övergödd borgare som inte vet någonting om revolutionär kamp, men samtidigt kan tänka att slicka den styrande regeringens stövlar, kan tro på en så avskyvärd lögn.

Men låt oss anta att det omöjliga skulle hända. Låt oss anta att trotskisterna tvärtemot sin lära, sitt program, sina skrifter och sin privata brevväxling (som varje ärlig undersökningskommission kan få tillgång till) skulle ha blivit terrorister – utan interna stridigheter eller splittringar, utan oundvikliga

avhopp och fördömanden. Låt oss förmoda att det krävdes terrorism för att de skulle kunna upprätta kapitalismen. Varför antogs detta program i tysthet av alla, utan fördömanden, kritik eller opposition? Låt oss vidare anta – en orimlighet mer eller mindre betyder ingenting – att trotskisterna skrev under en pakt med Gestapo för att garantera att kapitalismen skulle återupprättas och fascismen (ja, ja, till och med fascismen) segra, och att de åtminstone sedan 1931 och fram till mitten av 1936 har bedrivit sin terroristiska verksamhet. Var? Hur? Men det kvittar. Det ägde rum i den fjärde dimensionen. De försökte hela tiden döda "ledarna", sabotera ekonomin, och förbereda Hitlers och Mikados seger.

Kan vi ta alla dessa simpla absurditeter som juridiska bevis? Men vad händer till sist? I mitten av 1936 ångrar sig plötsligt ledarna för denna märkliga strömning, som anklagas för att ha deltagit i dessa brott, alla på en gång, och erkänner brotten som de har begått (det vill säga inte begått). Allihoppan skyndar sig att smeta ner sig med så mycket smuts som möjligt, och försöker dränka de andras röster genom att sjunga Stalins lov, han som de bara dagen innan ville mörda. Hur kan man förklara det mirakel som sankt Jagoda har utfört? Kontrarevolutionärer, terrorister, galna fascister, förvandlas till hysteriska självplågare. Låt Pritt, Rosenmark och de andra förklara detta mysterium.

Låt oss slutligen förmoda att tanken på terrorism faktiskt antogs av denna grupp av kapitulerare och andra, och att det fanns ett eko av sanning i deras bekännelser inför domstolen (påstådda komplotter som: "Åt helvete med Stalin!") Men varför dra fram trotskisterna och Trotskij själv? De döljer inte sitt mål: att få slut på den stalinistiska klickens diktatur, inte med hjälp av individuella terroristiska äventyr, utan med hjälp av den revolutionär klasskampens metoder. Vore det under dessa omständigheter inte naturligt för en "objektiv" jurist att fråga sig själv: lovade inte regeringen dessa oärliga kapitulerare att de skulle få ett bättre öde om de på något sätt blandade in Trotskij, den stalinistiska klickens främsta fiende?

Är inte det mer naturligt än antagandet att bekännelserna kan innehålla ett korn av sanning? Oh nej, våra jurister anser det otänkbart att de anklagade hoppades på att bli benådade. De bad alltså att få dö. De avsåg sig "frivilligt" försvarsadvokater. Vilket fruktansvärt hyckleri! Vilken skam!

Dessa eländiga, förödmjukade och knäckta män bad om att få dö så att de desto bättre skulle kunna fylla sin motbjudande roll, och försökte på så sätt rädda sina liv. Det stod skrivet i kontraktet. Regeringen behövde till varje pris upprätthålla illusionen av förtvivlade och nedgångna män.

Efter domen skrev reportern från *Daily Herald*, organ för det parti som den oärliga Pritt tillhör: "Det talas vitt och brett om att en förordning utfärdades för fem dagar sedan, att den gav dem rätten att vädja, och hade utformats speciellt för att spara deras liv."

Jag vet inte vilken förordning han talar om. Det kan mycket väl vara så att man bara spred rykten om en sådan förordning. Stalin gjorde hursomhelst allt för att lura de anklagade.

Justitieministern har just meddelat att vi ska avresa mot Mexico *imorgon*. Resan tar tjugo dagar. Jag har sedan en vecka bett om att få träffa mina vänner, vidta säkerhetsåtgärder för resan, och speciellt beledsagas av vissa kamrater.

Justitieministern besökte mig i söndags, den 13. Han lovade att ge mig ett svar. Han lovade i alla fall att kamrat H och hans hustru skulle få följa med oss. Jag bad om ett preliminärt samtal med H Meyer och Knudsen. Jag utlovades ett svar till måndag. Istället för det svaret fick jag idag regeringens order: vi ska skickas iväg imorgon med en specialbåt där vi ska få två hytter.

Jag sa till justitieministern: ni kan givetvis hämnas fysiskt på oss, men moraliskt kommer det att stå er dyrt, precis som den tyska socialdemokratin fick betala dyrt för mordet på Liebknecht och Luxemburg. Om arbetarna låter er fortsätta med samma politik, kommer alla era ministrar inom tre-fem år att befinna sig i landsflykt... Efter det gick jag utan att skaka hand. Natalja Ivanovna packar våra väskor. För n:te gången?

Jag vet inte om mitt brev kommer att komma fram till dig. Jag anförtror under alla omständigheter denna flaska till havet.

Varma hälsningar till alla vänner!

L Trotskij